

Pathologische Anatomie.

Door VON MONAKOW werden de verschillende gevallen van apraxie, waarbij sectie verricht werd, verzameld en daarbij werden nog 14 eigen waarnemingen gevoegd. Onder het materiaal van V. MONAKOW zijn enkele gevallen, die door elk der geldende opvattingen aangaande de localisatie van apraktische verschijnselen gebruikt zouden kunnen worden. Zelfs voor de hoofdvormen der apraxie kan men op grond van die ervaringen niet aan een localisatie denken, die eenigszing vaststaande telkens terugkeert (einheitlich). Het apraktisch symptomencomplex kan ontstaan door laesies van zeer verschillende deelen van de hersenen, zonder twijfel alleen van een geheel bepaald, maar toch buitengewoon omvangrijk gebied (zoowel van de groote hersenen als van den hersenstam, gebied van de Art fossae Sylvii) en wel beiderzijds, speciaal echter links. Daarbij moet voorop gesteld worden, dat de haard voldoende groot is, of dat er multiple (eventueel ook kleinere) haarden zijn, verbonden met liquorstuwing. Verder is beslist noodig voor het tot stand komen en voor alles voor de stabiliteit der apraxie, dat het proces, dat tot haardvorming leidt, van pathologischen aard is, bovendien, dat het niet alleen plaatselijk, maar ook nog op diffuse wijze op de hersensubstantie inwerkt (arteriosclerose, intracranieële druk, hydrocephalus internus).

Als praedilectieplaatsen kunnen genoemd worden :

a. de groep windingen links, die van den G. postcentralis naar achter tot aan den G. angularis (inclus. de Wernickesche winding) zich uitstrekt. Direct of indirect was deze groep in bijna alle gevallen van VON MONAKOW medegelaedeerd.

b. de balk-corona radiata streek in het gebied van de Reg. Rol. LIEPMANN vond in hoofdzaak bij zijn patient het volgende: de beide linker centraalwindingen zijn door een subcorticalen haard in de voorhoofdshersenen beroofd van talrijke verbindingen naar de schors van de voorhoofdshersenen; ze zijn door een subcorticalen haard in den Lobus parietalis gescheiden zoowel van den L. occipitalis als van den L. temporalis, ten slotte zijn ze door volkomen verdwijnen van het corpus callosum (tot op het splenium) geheel gescheiden van de geheele rechter hemisfeer.

GOLDSTEIN en HARTMANN hebben ook de linker Regio praefrontalis als een praedilectieplaats beschouwd, hetgeen door V. MONAKOW